

№ 108a

БРОЙ 4 ФЕВРУАРИ '05
РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО

СОКРАТ & ЕРАЗЪМ
ПРОГРАМИ ЗА МОБИЛНОСТ НА СТУДЕНТИ

"ПЪРВИ ПРОЯВИ"
ПОДКРЕПА НА ДЕБЮТНИ ПРОЕКТИ

ПРОФ. **АТАНАС ИЛКОВ**
ЗА КУКЛЕНИЯ ТЕАТЪР

ЕНИ
THE GIRL FROM IPANEMA

СПИСАНИЕ НА СТУДЕНТИТЕ ОТ НАТФИЗ "КР. САРАФОВ"

Корица - Ени
снимка - Румен Василев

№ 108a

ГЛАВЕН РЕДАКТОР

Яна Джарова

РЕДАКТОРИ

Дамян Дамянов
Нели Калчева

АВТОРИ В БРОЯ

доц. д-р Александра Хонг
Дамян Дамянов
Димитър Димитров
Живко Джуранов
Йордан Славейков
Магдалена Симеонова
Маргарита Савова
Нели Калчева
Таня Трендафилова
Яна Джарова

КОМИКС

Чавдар Чернев - Чочо - сценарий
Филип Цонкин - рисунки

ГРАФИЧЕН ДИЗАЙН И ФОТОГРАФИИ

Андрей Рашев

E-MAIL: n108a@mail.bg

С ПОДКРЕПАТА НА:

СПИСАНИЕ "ЕКРАН"

АСОЦИАЦИЯ НА БЪЛГАРСКИТЕ
РАЗПРОСТРАНТЕЛИ НА ФИЛМИ

СЪДЪРЖАНИЕ

БРОЙ 4, ФЕВРУАРИ 2005

11

6

4

20

23

- 4 Пантомима
- 5 Зов за помощ
- 6 Интервю с проф. Атанас Илков
- 7 Информационна страница
- 8 Сократ и Еразъм - програми за мобилност на студентите
- 9 Следногодишни пожелания
- 10 Мит или Факт 3
- 11 "Телефонът"
- 12 Интервю с Александър Грозев
- 13 Търсачка - възможностите пред студентите от теоритичните специалности
- 14 Как си прекарваме свободното време
- 15 Проект "Първи Прояви"
- 16 Програма на Учебните театри
- 17 Разказ - "Изцапаната кухня"
- 18 Тест
- 19 комикс
- 20 Лице на броя - Ени
- 22 108a представя - Йоана
- 23 Форум кино

ПАНТОМИМА

Service Civil International е българо-швейцарска организация, която се занимава с насърчаването на младите творци да изследват и откриват своите възможности в областта на науката и културата. 2004 година беше посветена на пантомимата и музиката в България. Четири мима (студентите от III ПМ – Златина Стойчева, Кире Гьоревски, Деница Гергинкова и Михаел Велков, с худ. ръководител доц. д-р Александър Илиев) заедно с трима музиканти (Петър Делчев – струнни и ударни инструменти, Даниел Европидеев – кавал и Жени Явашева – глас, ударни и т.н.) представиха музикално-пластически перформанс – версия на мита за Орфей и Евридика. Турнето на младите артисти беше организирано от **SCI** в градовете на Швейцария от 07.11 до 14.11.2004г. Спектакълът **“Отвъд времето”** беше представен в три града – Женева, Берн и Цюрих. Координаторът по проекта **“Хайде България”** беше Ани Стоянова, която беше и осветител на представлението. Задачата на проекта, неправителствената организация **SCI** и студенти от НАТФИЗ бе да запознае швейцарската публика с новите търсения и творения на младите ни мимове и музиканти.

Успехът на нашите артисти не спря до тук. Веднага след връщането на четиримата третокурсници от Швейцария, на 16.11.2004г. в Милано замина друг студент от същия клас – Галин Михайлов, с моно-представление по **“Шинел”** на Гогол, режисура доц. Александра Хонг. Той грабна наградата на **“Sensa Pazole”** - театърът, който празнуваше своята 25-годишнина и връчва подобни награди на ветерани-артисти с увреден слух. Но за Галин ЕГН-то не бе голяма пречка и той достойно представи не само себе си, но и НАТФИЗ в Милано.

В надпреварата към успеха се втурнаха и студентите от I ПМ с худ. ръководител доц. Ал. Хонг. Те съвместно с групата за синхронно пеене и танци **“Жестим”**, с ръководител Мария Атанасова, подготвиха пантомима по песента на Пламен Петков **“Изгубен свят”** (хореография на Ал. Хонг). С това изпълнение те се представиха на редица благотворителни концерти. На 26.11.2004г. в централата на НДСВ, бяха номинирани Нури Кадилов и Радослав Борисов и им бяха връчени от В. Близнаков стипендии **“Орфей”**, учредени за подпомагане на млади таланти с физически проблеми по време на следването им.

На 02.12.2004г. на коктейл по повод годишнина на инициативата **“Граждани на Европа”**, в присъствието на министър-председателя на Република България Симеон Сакскобургготски и на представители на чужди страни, нашите първокурсници отново обреха заслужени аплодисменти!

На добър час!

НАТФИЗ "Кръстьо Сарафов" откри кампания за набиране на средства, необходими за спешна животоспасяваща операция на проф. Таисия Янбастиева – един от най-изтъкнатите учени и практики в областта на сценичната пластика. След няколко операции в България, които не доведоха до положителен резултат, в момента проф. Янбастиева е приета за перспективно лечение в испанската болница "Сан Хайме".

Инициативна група от преподаватели, бивши и настоящи нейни студенти, със съдействието на Ректора на НАТФИЗ "Кръстьо Сарафов" доц. д-р Станислав Семерджиев и деканите проф. Снежина Танковска и проф. Иван Ничев, започна набирането на средства за лечението ѝ, за което все още не достигат 10 000 евро.

Обръщаме се към вас с молба за оказване на финансова помощ.

Средствата се набират в:

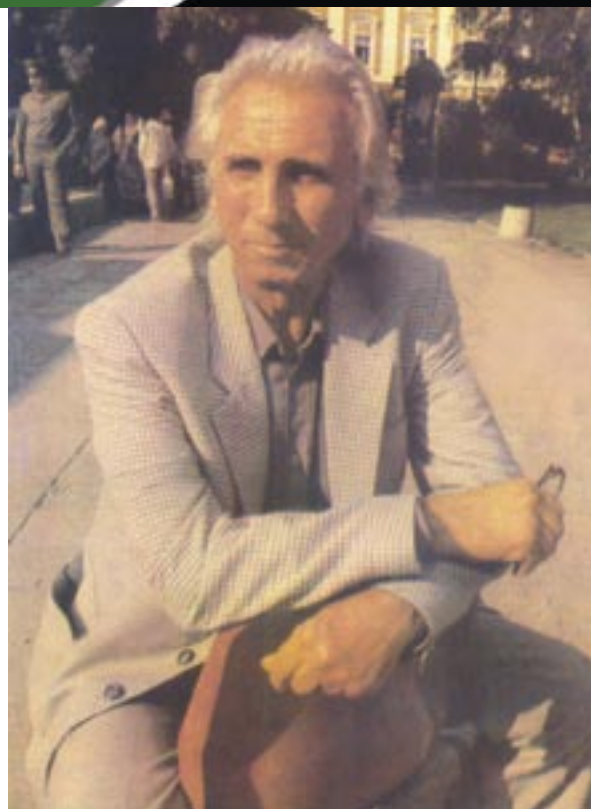
**БДСК ЕАД София при банка РДСК клон 1
С/ка № 1000113919, банков код 30021010**

**За подробности и контакти можете да се свържете с
проф. д. н. Д. Синигерска – дом.тел (02) 24 51 52
НАТФИЗ (02) 98798 62
GSM 0888 67 42 12**

ПРОФ. АТАНАС ИЛКОВ

Проф. Атанас Илков е режисьор, педагог, роден 1924г. в София. През 1951г. завършва икономика; през 1956г. – ВИТИЗ при Б. Дановски. През 1962г., заедно с проф. Николина Георгиева е основател на кукленото образование в НАТФИЗ, където той все още преподава. Ръководил курсове и лекции в Югославия, Германия, Франция, Испания, Япония, Куба, Финландия, Русия... През 1962г. създава първото куклено представление за възрастни в България – “Съкровището на Силвестър”. Носител на редица награди за куклено изкуство като “Златният Делфин”, Национален преглед на куклените театри в България и други.

Разкажете за кукления театър, такъв какъвто сте го видели вие.

За първи път видях куклен театър през 46-та година. Тогава имаше референдум дали страната да стане република. Кукленият театър на Мара Пенкова се възползва от това и направи спектакъл, който постоянно се играеше пред Народния театър. Антимонархически спектакъл. Двете кукли бяха карикатури на Борис и Фердинанд. Борис беше представен като едно безлично същество, а Фердинанд – напътстващ го, деспотичен баща. Тогава тъкмо се бях върнал от фронта и този спектакъл доста ме смути. Ние бяхме възпитавани патриотично и този обрат в отношението към царя беше много изненадващ. Но разбрах, че театърът е намерил повод да стане необходим. Ни най-малко не съм предполагал, че само след две години и аз ще играя.

Защо решихте да се занимавате точно с куклен театър?

Не бях решил! Когато се върнах от фронта имах професия – бях завършил търговска гимназия и записах да уча икономика. За да си печеля сам парите взехме един камион и товарехме и разтоварвахме из цяла България. Когато дойде национализацията взеха и моя камион, и работилницата на баща ми, която уж била фабрика. Изведнъж обедняхме и баща ми каза да си търся пътя. Понеже бях музикант, мой приятел ме покани да стана корепетитор на цят в Софийския колективен куклен театър на Мара Пенкова. Един ден случайно хванах кукла и се забавлявах през почивката. Пенкова била в салона, видяла ме и ми каза “Ти защо не станеш един артист, бе?”. Аз се съгласих, за да мога да изкарам малко пари докато завърша икономика. Нямах никакво намерение да ставам артист задълго. Но Пенкова ме убеди да кандидатствам за работата и дори ме подготви! Правихме страхотни турнета – по 70 дни в цяла България с 5-6 представления на ден.

А какви са спомените ви за Академията?

През 51-ва година отново Мара Пенкова ме убеди да кандидатствам режисура във ВИТИЗ. Завърших и

ме разпределиха в Благоевград. Искях да поработя в драматичния театър 5-6 години, но на третата ме преназначиха в кукления театър и така станах първият дипломиран професионален режисьор в театъра. По това управляващите отделяха особено внимание на културата. Престижно беше за представителите на властта в техния окръг да има и куклен театър. За около 12 години от 2 куклените театри станаха към 20. Ходихме и по фестивали. Отвори се прозорец за невероятните възможности на това изкуство. Там виждахме различните системи кукли, различни степени на условност – това богатство ме потресе тогава. Само две години след това – 1960г. - направихме с Николина Георгиева “Петя и вълкът”.

Много хора казват, че този спектакъл променил коренно кукления театър.

В Академията започнахме да преподаваме “нелегално”. Бяхме отдел от катедрата по актьорско майсторство. Започнаха да идват гости на продукциите ни, гостувахме с нашите спектакли в чужбина. Заговори се за българска школа в кукленото изкуство. Започнаха да идват студенти от чужбина. Оказа се, че това което правим съвсем не е второ качество, а е нужно. Няколко пъти приемахме студенти, все пробно, но се реши вече да приемаме нормално. Материалната ни база беше разширена. Постепенно се увеличи и броят на изучаваните предмети.

Днес студентите са доста обезверени – тази професия трудно носи слава, пари...

Тази професия е много, много сложна, а ние живеем в много, много трудно време. Доста талантиливи хора не могат да се реализират. Самото изкуство е трудно. Без увлечение, само с усилие на волята, нищо няма да се получи. Главното е да се усети красотата, богатството на кукленото изкуство.

В началото на декември на Общото събрание на академията бяха приети промените в правилника на НАТФИЗ. Процесът се демократизира с всяка изминала година. Новият правилник влиза в сила от март месец тази година, а негово копие ще има в библиотеката за всеки, който иска среща отблизо!

- Всеки новоприет студент ще сключва договор с НАТФИЗ, описващ неговите права и задължения и въобще взаимоотношенията между него и академията.
- За всички. Въвежда се кредитна система в обучението. Кредитът представлява цифрово отражение на студентската заетост (1 кредит = 30 часа заетост). Но получаваш кредит само ако си извършил и аудиторната си и извънаудиторната си заетост. Т.е. трябва да си писал всички домашни, курсови и пр., да си взел заверката, да си изкарал изпита и тогава ти се присъжда кредит. Нормативът от кредити, които трябва да вземеш за годината и за степента на обучение се определя от МОН.
- За всички. Отпада изискването да имаш не повече от 3 отсъствия за да получиш заверка. Но ние трябва да се съобразим с личните изисквания, които всеки преподавател ще изложи на първата си лекция. Те трябва да са в писмен вид и да бъдат прикрепени към учебната програма
- За ученолюбивите! Вече няма нужда да чакаш III курс, за да запишеш втора специалност в същата образователна степен. Можеш да го направиш след II курс.
- За най-ученолюбивите! При прехвърляне в друга специалност и при изучаване на втора такава се удължава срокът, в който трябва да положиш всички приравнителни изпити - до края на следващата учебна година.
- За още по-ученолюбивите! В правилника са предвидени награди за високи резултати в учебната или научна дейност. Те се изразяват в почетен знак, благодарствен лист и парична награда.
- За най-палавите!! В правилника са предвидени и дисциплинарни наказания като забележка, предупреждение за изключване и изключване. Те се осъществяват с писмена заповед на Ректора.
- За докторантите. Темата на дисертационния труд вече може да бъде променена само през първата година.

ПРАВИЛНИК

Сигурно отдавна ти е писнало да се редиш половин час на опашката в стола и накрая да си тръгнеш, защото е дошло време за лекция. Е, вече ще можеш да се храниш спокойно между 12.30 и 13.30, когато столът ще бъде отворен само за студенти. **Друго нововъведение:** пластмасови прибори за еднократна употреба само срещу 2 ст. Вместо да търкаш другите в салфетка, покривка или друго подръчно средство, докато не се убедиш, че стават за ползване!

СТОЛ

С гордост съобщаваме, че книгите: "Who Calls the Shots on the New York Stages?", "Eastern European Theatre After the Iron Curtain" и "Who Keeps the Score on the London Stages?" на преподавателката в НАТФИЗ **доц. д-р Калина Стефанова**, са сред задължителната и препоръчителна литература на някои световни университети като Bolton University, UK; University of Glasgow, UK; University of Laval, Canada; New York University, USA; State University of New York, USA; The Catholic University of America, USA; University of Osijek, Croatia.

КНИГИ

Студентски съвет при НАТФИЗ "Кръстьо Сарафов" и екипът на сп. "№108а" отговарят на въпроси относно кандидатстването, обучението и реализацията на (бъдещите) студенти. За връзка – **n108a@mail.bg**

INFO

Socrates & Erasmus

108a реши, че е време студентите в НАТФИЗ да се запознаят по-добре с програмата *SOCRATES* и подпрограмата към нея *ERASMUS*. Академията е вече в процес на сключване на споразумения с университети от други държави. Със съдействието на доц. Искра Николова ви представяме най-основното от *ЕРАЗЪМ*

Програма СОКРАТ е предназначена за създаването на отворена европейска област на сътрудничество в образованието. Програмата има 5 подпрограми, една от които е ЕРАЗЪМ – за висше образование и мобилност.

Целта на подпрограмата ЕРАЗЪМ е да спомогне подобряване качеството на висшето образование чрез: насърчаване сътрудничеството между университетите от отделни държави; подобряване на европейската мобилност; пълно академично признаване на периоди на обучение и квалификации в границите на Европейския съюз.

В рамките на програмата се предоставят помощи за мобилност на хиляди студенти и преподаватели. Българските студенти имат възможност да преминават период на обучение (между 3 и 12 месеца) в чуждестранен университет, на базата на сключени двустранни споразумения между собствения университет и университети от страни-членки на Европейския съюз. В двустранните договори ясно се посочват: ниво на обучение, продължителност в месеци, области на знанието, специалности. И приемащият и изпращащият университет се задължават да признават модулите на обучение на студента преди и по време на мобилността.

Стипендиите по Договора покриват пътните разходи и издръжката на студента в университета-домакин. Размерът варира от 50 до 500 евро месечно. Определя се ежегодно от Националната агенция "Сократ", в зависимост от размера на отпуснатите от Европейската комисия средства. За българските студенти през 2001/2002 и 2002/2003 учебни години беше определен максималният размер - 500 евро месечно, включително пътните разходи.

Акцент се поставя и върху реализация на *интензивни програми*, разработване на нови и/или усъвършенствани учебни програми /развитие на учебни програми/ и създаването и консолидирането на европейски тематични мрежи.

Интензивни програми

Интензивните програми (ИП) са краткосрочни учебни програми (от 10 дни до 3 месеца), провеждани за преподаватели и студенти, с цел насърчаване преподаване на специализирани учебни дисциплини, познати само в силно ограничен брой университети. Дава се възможност на студентите и преподавателите да работят заедно в многонационални групи и да се запознаят с нови гледни точки и подходи към изучаваната материя.

Проекти за развитие на учебни планове

Подпрограмата ЕРАЗЪМ подкрепя три типа дейност в тази област: **проекти** за съвместно разработване на "учебни програми" на ниво бакалавърска и магистърска степен; **проекти** за съвместно разработване на Европейски "модули", включително специализирани модули за езиково обучение; **проекти** за изпълнение на разпространението и развитието на учебните планове, които вече са преминали през фазата на разработване.

Размерът на финансиране от ЕК, както за интензивните програми, така и за проектите за развитие на учебните планове, се определя от актуалността и приоритетите, заложили като концептуална рамка на проекта, от броя на предвидените студентски и преподавателски мобилности, от практическия резултат, заложен като планирана дейност след финализиране на участието. Резултатите е необходимо преди всичко да са с общоевропейска значимост и приложимост.

СЛЕДНОВОГОДИШНИ ПОЖЕЛАНИЯ

ИЛИ 10 НЕЩА, КОИТО МРАЗЯ У ТЕБ,

Традицията на всяко списание с традиции (а ние вече имаме такива, ако не вярваш, обърни на предна корица, това е нашият четвърти брой!) е в първия си брой за съответната нова година да публикува новогодишно пожелание.

Свидетели сме на това как една умело конструирана и лесносмилана матрица нахлу в живота ни. И то най-вулгарно! Преследва ни на всички нива на възприятията, и стигна дотам (разбира се, не без наше участие), че в рамките на седмица, задоволявайки киризчийския ни манталитет, събра повече пари, отколкото инициативата "Българската Коледа". А от това мен ме боли. Много! Затова си позволявам новогодишното ми пожелание да не е традиционно:

1. Бъдете себе си, живеете вашия живот (а не този на Мел, Алиджан, Виктор,...)
2. Радвайте се, че учите в академия, която толерира различните. Вие сте тук, защото не сте обикновени (необикновените, нетрадиционните, и то не само в сексуален план, си заминаха от шоуто първи- Анелия, Димитър, Маргото)
3. Избирайте сами пътя си и го следвайте (не позволявайте никому да ви налага "мисии")
4. Не позволявайте да ви делят на "мъже" и "жени" (както в градските тоалетни и в спалните на шоуто). Има и други критерии, нали?
5. Помнете, че сте уникални, единствени, незаменими (и че никой не може да ви заменя с Тишо или Венета).
6. Четете. Възпитавайте в себе си любов към писаното слово, разширявайте личния си прозорец към света (обратният вариант е Стойка, във всичките й превъплъщения.)
7. Парите са средство, а не цел! Нека помним това (иначе се превръщаш в поредния пиян, пърдящ и оригващ се простак, готов наистина на всичко заради финикийските знаци.)
8. Не забравяйте, че пътят към известността, славата и вниманието на обществото е дълъг и труден (не ви ли дразни фактът, че отвсякъде ни се натрапват физиономии на разни Найденовци и Грошита, които са известни само с това, че са известни?)
9. Обявете бойкот на второто издание на BIG BROTHER. (Говори се, че ще е с чалга "звезди")
10. Прочетете "1984" на Оруел (убедихте се, че не е забавно, нали?)

Мит или Факт

Малко предистория: Редовните читатели на списанието (и тримата) знаят, че "Мит или факт" беше материал, целящ да разбие митологемите, свързани с НАТФИЗ. Като например това, че се влиза само с връзки и че хората на изкуството са отрепки, които по цял ден пушат трева и се търкалят из разни "арт" кафета. Признавам, посвършиха ми легендите за НАТФИЗ. Затова и развенчах мита, че котките са гадове. Този път нещата ще бъдат формулирани по малко по-различен начин. Ще се разходя по простотиите, с които е послан Белия свят и ще обясня от какво са направени.

/НАТФИЗ specific/ Драма и драматургия са съвършено различни неща. Вярвате или не, има хора, които не правят разлика... И учат в НАТФИЗ. Кинознание и театрознание също са други неща, съвсем различни от драматургията. Някои хора казват "все едно и също". Ами в такъв случай, Шекспир е един от най-прочутите кинокритици/театрални критици.

Китай и Япония са различни страни (знам, че звучи много тъпо, но повярвай, МНОГО хора не ги различават). Пекин е в Китай, Токио в Япония. Говорят на различни езици, използват някои общи йероглифи. Йероглифите не са азбука и не предават фонетиката на думата, а смисъла ѝ. Можеш да се научиш да четеш и пишеш, без да знаеш и дума на съответния език. Таекуондо, Карате, Кунг фу – все различни бойни изкуства на различни народи. И не размахвайте ръце с викове "Хайй Яааа!", ако не сте тренирали нещо от тях, защото е много смешно в очите на тези, които са. Карате-До е цялото име на Карате, а не определен стил. Също като Айкидо и Джудо. Каратека не е нещо като видеотека, ама за каратисти, ами на японски означава каратист. Други: Джудока, айкидока. Още: китайският език не се състои от повтаряне на сричките 'чин чан чун'.

Ако цял ден не ядете нищо, защото сте на диета, но накрая си кажете "е хайде, погладувах, ще се награда с едно шоколадче", директно прашате диетата си по дяволите. Не е въпросът само в калориите. Най-общо казано, шоколадчето отива почти директно на задника ви (ако сте жена). По-добре цял ден яжте, а накрая не яжте шоколадчето :). Или пък хапвайте малко салата със зехтин, вместо Bake Rolls. Ако изобщо не ядете, сваляте 25% мазнини и всичко останало са мускули и вода. /б.р. последното изречение много подразни главната редакторка, но според мен е добро/. След една седмица ще сте пак на същото дередже, ако не и по-зле. Още: белтъчините са единственото, което не се превръща на мазнини. Т.е. малко бяло месо от пиле или белтък на яйце можете да хапнете спокойно, дори и късно вечер.

Друг, много забавляващ ме, факт. Някои хора, и то не само жени, отказват да ходят на фитнес, плуване и т.н. Защо? Защото имат 'една приятелка с ей такъв гръб, само от плуване' или щото не искат да стават 'ей такива' (разперват лакти). Повярвайте, няма да станете канари ей така, без да искате. Само с тежки тренировки и много, много храна (някои ядат по 15-16 пъти на ден). Маса се прави на маса. Ако прекалите с тренировките – напротив, сваляте маса.

Ако искате да научите истината, четете "Мит или Факт" /тук започва музиката от "X-Files"./

ТЕЛЕФОНЪТ

ПРЕДСТАВЛЕНИЕ НА 4 КУРС АКТЬОРСТВО ЗА КУКЛЕН
ТЕАТЪР С ХУД. РЪКОВОДИТЕЛ ПРОФ. БОНЬО ЛУНГОВ

Чрез телефона хората винаги са заедно посредством гласовете си. Но той поставя и бариера в контактуването им очи в очи. Идеята за масовото отчуждаване на хората един от друг е визуално реализирана. На сцената се разминават хора /актьори/, които не се забелязват помежду си, завладяни от „неживата” връзка. Личностното общуване изисква повече време от едно телефонно обаждане. Динамиката на спектакъла, която се поддържа и от активната, концентрирана игра на актьорите, и от музикалния фон съпровождащ спектакъла, отговаря изцяло на забързания начин на живот, който води съвременният човек.

В спектакъла е създаден театрален колективен образ, в който всички актьори са част от едно цяло без да има дълбока индивидуализация на образите. Той е фрагментарно изграден от няколко сюжетни линии, развиващи се сами за себе си. Единственото, което ги обединява е, че се осъществяват чрез използването на телефон. Във всяка различна сцена /история/ има леко открояване на някои образи пред другите, но въпреки това те не се откъсват от общия образ. В една от най-интересните сцени се използват похвати, създаващи театър на сенките. Този разказ е за момче и момиче, чиято взаимна любов се заражда по телефона. Актьорите са зад голямо бяло платно. Осветени от два прожектора, образите им са ситуирани в двата края на платното. Паралелно с тях на сцената се изнасят и силуетите на хора, опитващи се да ги разделят. Непознат мъж се обаждат на влюбената девойка, описвайки ѝ нейния възлюбен като бохем, интересуваш се от много други жени. Същото се случва и с момчето - непозната жена му звъни и му казва, че любимата му е алкохоличка.

Думи не се чуват. Потокът от информация, се разбира от визуалното му осъществяване: в средата на платното се появява трети осветен кръг, в който се наблюдава измисленото поведение

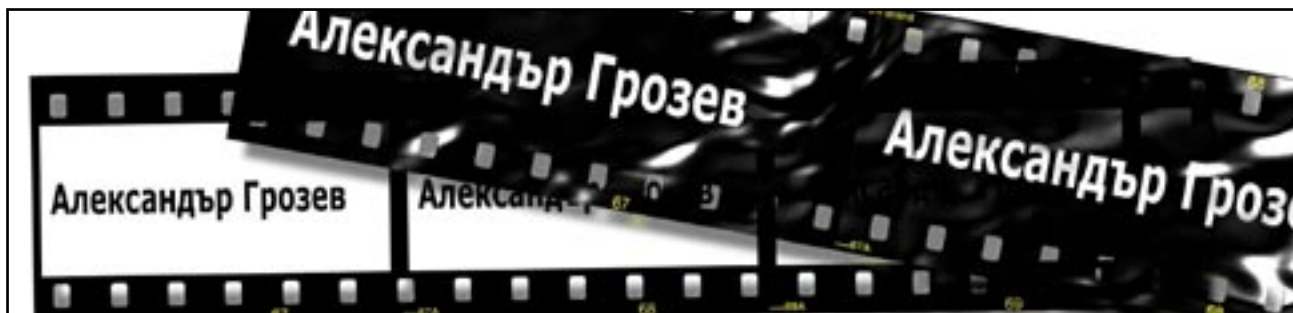
на влюбените. Когато „очерният” момчето, там се появява той - залитащ, танцуващ, псуващ. В следващия момент момичето го защитава, изказвайки представата си за любимия — той е изправен, достолепен, очакващ любовта. Същият механизъм се наблюдава и при злословенето за момичето. Първо в средния кръг тя се появява с бутилка в едната ръка и цигара в другата, силно смееща се, неспособна да пази равновесие. След това виждаме момичето от представите на момчето - младо, стройно, притеснително. Преминали през възникналите препятствия те се събират в големия среден кръг, като напускат малките си разделени светове, оставили телефонните слушалки. Събирането им олицетворява преодоляването на трудностите в стремежа на човек да постигне щастие. Когато вече са заедно, те започват да размахват ръце и сякаш политат - сенките им са във въздуха, насочващи се към слънцето.

В тази театрална сцена преобладават разделенията. От една страна персонажите са центрирани на два енергийни полюса — съзидателен /любовта/ и разрушителен /завистта/. От другата страна е тяхното обособяване на женска срещу мъжка двойка. И разбира се, свързването им по отношение на техните интереси - т.е. влюбен-влюбена, интриганти - мъж и жена. Чрез тези своеобразни разделения адекватно е отразена темата за невъзможното постигане на единство.

Спектакълът обаче не се изчерпва само с тази описана тук история. Той обхваща различни житейски ситуации, като изгражда компилационна структура от сюжетни линии. Те са силно концентрирани като театрално време и като максимално подавана ни информация.

В „Телефонът” с уметелното използването на различни театрални похвати и техники се поставя болният за съвременното ни общество проблем - отчуждението между хората и границите, които те сами си поставят.

Достатъчни ли са 90 години, за да можем да определим българското кино като навлязло в зряла възраст? Или пък то се намира все още някъде в пубертета?

Сигурно такива въпроси са вълнували всички и най-вече посетилите чествания на 13 януари юбилей от първата прожекция на "Българан е галант". Но тъй като лентата не е запазена, станахме свидетели на сценична интерпретация, със спорадично включване и на кино изображения. Към събитието се присъединиха изпълнители, представящи най-популярната българска филмова музика.

Настройте се на вълна българско кино с този сборен soundtrack от "Вървят ли двама", в изпълнение на Нона Йотова до "Осъдени души" на Лили Иванова, за да можете да се потопите в разговора ни с проф. Александър Грозев.

90 години българската кинематография се намира в постоянни възходи и падения. В какво състояние я заварихме на този юбилей?

След един период, продължил 15 години, българското кино излиза постепенно от състоянието на дълбока криза. След приемането на Закона за филмовата индустрия налице са финансови гаранции за инвестиране в производството на 5 игрални филма, 10 документални и 100 мин. анимация годишно. Това е добра изходна позиция, защото ще позволи на повече дебютанти да навлязат в "голямото" кино. В същото време киното ни бе лишено от доста киносалони. Вече не съществува "Модерен театър", например, най-старото в тази част на Европа стационарно кино...

Макар и на 90, киното ни е като малко дете. На какво има още да се "учи"?

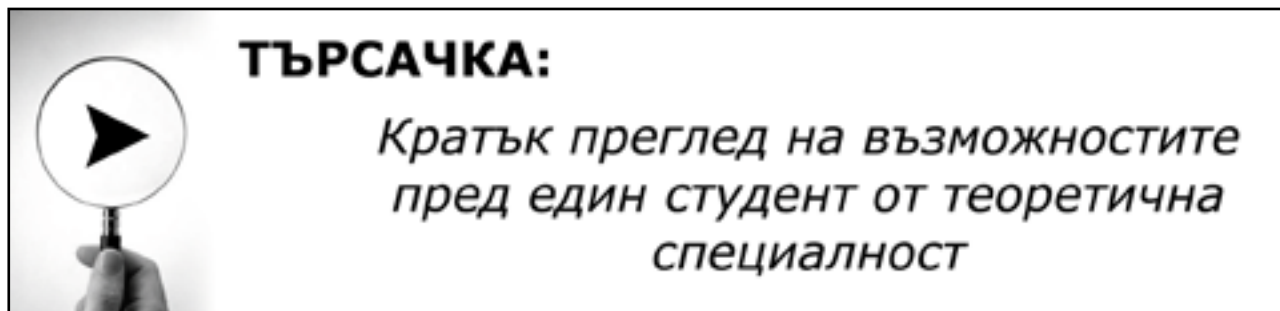
Като всяко друго изкуство и киното ще продължи да се "учи", т.е. да се развива. Накъде - това е въпрос, на който мнозина се опитват да дадат някакъв точен отговор. Не се наемам да гадая в дългосрочен план, но едно е сигурно - революцията, свързана с нахлуването на дигиталните технологии, ще направи киното "по-лично" средство за изразяване.

В последните години се утвърди снихоздителната тенденция да делим киното на българско и световно. Нужно ли е това?

Каквото и да правим, реалността е такава - има "световно", има и "национално" кино. Въпросът е да съумеем да се впишем в многогласието на т.нар. "световно" кино. С други думи - да участваме в кинематографичния процес, да сме достатъчно оригинални, талантиливи и атрактивни, за да ни приемат като част от киното.

Срещнахте ли подкрепа при организацията на честването на юбилея?

На поканата ми се отзоваха с готовност и желание точно тези, към които се обърнах - Театър Българска армия, "Бояна филм", Студия "Време", ЦДНА. И, разбира се, ентусиазирани колеги, приятели и почитатели на българското кино. На всички тях благодаря от сърце.

Неусетно как, докато успееш да се отърсиш от първоначалната еуфория, петте години на обучението ти са се изнизали и се оказваш изправен пред неизбежния въпрос: А сега накъде? Съмнения от типа: покриха ли се очакванията ми, какво постигнах, успях ли да се възползвам пълноценно от възможностите, които ми се предоставиха и пр. вече стават безсмислени при наличието на дипломата (дай Боже) и неизвестното бъдеще на хоризонта. Както се казва кой каквото научил – научил, време е за професионална реализация. Ако някой смята, че с това стигаме до задънена улица, е заклет песимист и не заслужава да отиде на нито едно интервю за работа. Варианти има и то не един.

Като начало съществува възможността да продължиш развитието си в настоящото учебно заведение като докторант, асистент или друго звание - чак до върха на йерархията при хабилитациите.

При положение, че научната кариера все пак не те блазни, а бъдещата ти професия е свързана най-грубо казано с писане (както в моя случай), следващата логична стъпка е по посока на печатните и електронни медии - област, която сама по себе си предлага няколко опции с всичките им активи и пасиви. Изявата чрез рецензии и статии в специализирани издания е престижно, но както се оказва - далеч не доходно занимание. В ежедневниците случаят не е кой знае колко по-различен, като изключим, че своевременно и спонтанно увеличаваш кръга на интересите си.

Колкото до “Мекка-та” на масовата култура - телевизията, нещата напомнят ситуацията с недостижимата “обетована земя”: дори и въпросното средство за комуникация да не е раздирано от вътрешни колизии и да се ползва с що годе добра репутация, и без друго малкият пазар се оказва окупиран от двама-трима монополисти, чиито екипи действат на принципа “едни и същи взаимно заменяеми ресурси, пригодени за всякакви формати”.

Изненадващо, но доброто старо радио предлага интересни възможности, стига да си запомнил нещо и в часовете извън основния ти предмет. И да успееш да го приложиш адекватно в спецификата на една изцяло звукова среда.

Поддръжката на специализирани уеб сайтове предоставя обширно поле за потребление и структуриране на информация под всякаква форма и в този смисъл глобалната мрежа вероятно е най-подходящата територия за реализация и осъвременяване на потенциала ти. Е, при условие, че не си съвсем на “вие” с технологията.

Разбира се, винаги съществува възможността да се захванеш с нещо съвсем различно от онова, което стои след “магистър (бакалавър) по...” в студентската книжка. Тогава обаче извиква неизбежния въпрос за смисъла на последните пет години от живота ти.

Нормално е илюзорните щрихи “преди” и окончателната картина “след” НАТФИЗ да не се припокриват напълно – важното е да не си прекалено зает с търсене на недостатъци в детайлите, за да не пропуснеш да забележиш перспективата й.

ФЕВРУАРИ

УЧЕБЕН ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР

15.02. (вторник)

"Както ви харесва" от Улям Шекспир; режисьор: проф. Пламен Марков
(Начало на предствалението от 11 часа. ПРЕСКОНФЕРЕНЦИЯ за журналисти от 13 часа.)

16.02. (сряда)

"Както ви харесва" от У. Шекспир; режисьор: проф. Пламен Марков.
ПРЕМИЕРА!!!

17.02. (четвъртък)

"Женитба" от Н. В. Гогол; режисьор: Иван Урумов

18.02. (петък)

"Както ви харесва" от У. Шекспир; режисьор: проф. Пламен Марков.
ПРЕМИЕРА!!!

22.02. (вторник)

"Женитба" от Н. В. Гогол; режисьор: Иван Урумов

24.02. (четвъртък)

"Приказки от Виенската гора" от Йодьон фон Хорват; режисьор: Лилия Абаджиева

25.02. (петък)

"Както ви харесва" от У. Шекспир; режисьор: проф. Пламен Марков.

ФЕВРУАРИ

УЧЕБЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР

16.02. (сряда) 19ч.

"Косе Босе"

19.02. (събота) 11ч.

"Косе Босе"

20.02. (понеделник) 19ч.

"Телефонът"

23.02. (сряда) 19ч.

"Телефонът"

26.02. (събота) 11ч.

"Косе Босе"

27.02. (понеделник) 19ч.

"Телефонът"

ул. "Ст. Караджа" 20
тел. 9879862

ФЕВРУАРИ

СЦЕНА 47

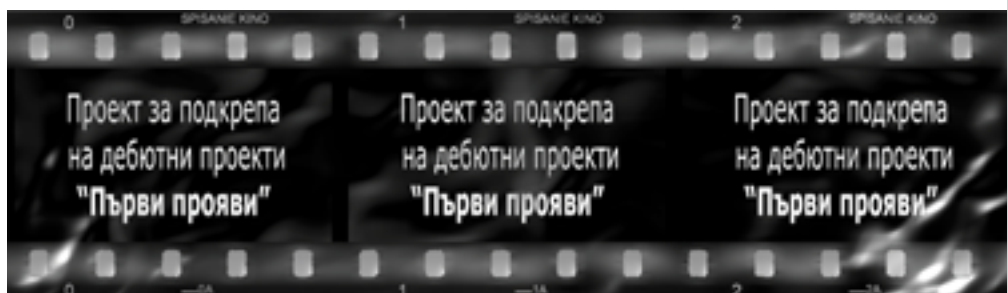
17.02. (четвъртък)

"Отело и Жулиета" по Уилям Шекспир; режисьори: проф. Атанас Атанасов и доц. Ивайло Христов

24.02. (четвъртък)

"Отело и Жулиета" по Уилям Шекспир; режисьори: проф. Атанас Атанасов и доц. Ивайло Христов

Телефон за контакти: 9816427

С цел трасирането на път за младите творци, които да намерят своята професионална реализация в киното и телевизията, списание "Кино" е отделяло и отделя специално внимание на младите таланти в българското кино. На страниците му намират място публикации на откъси от дипломни и аспирантски работи на млади киноведи, литературни сценарии на дебютанти, статии за кинофестивали на студентското творчество, както и разговори с млади режисьори, оператори, актьори.

Като организатор и домакин списание "Кино" ще реализира проекта "Първи прояви" – за подкрепа на дебютни проекти – в три етапа:

Първи етап: подготовка – месец януари – февруари.

Той ще се състои в запознаване на студентите-участници от университетите – НАТФИЗ "Кр. Сарафов", Нов български университет, Югозападен университет "Неофит Рилски" и ВСУ "Черноризец Храбър" – с идеите и целта на проекта. Ще се селектират филмите участници в проекта. Подборът ще се извърши от комисия на съответния университет, включваща студенти и преподаватели. Желателно е програмата от учебно заведение да не надхвърля два часа и да включва творби от различните видове кино. Основен критерий при подбора е творбите да бъдат дебютни (може и курсови работи) и да се отличават с художествени качества. Краен срок за селекцията 08.03. 2005г.

Втори етап: прожекции и обсъждания – месец март – април.

Ще бъде осигурена зала за прожекции в Дома на киното. Обсъждане в края на месец април от 13:30 до 17:30 часа в Дома на киното. На дискусиата на тема "Първи прояви", млади киноведи, студенти от СУ "Климент Охридски", както и студенти от всички филмови специалности, ще бъдат поканени да направят свои съобщения и доклади. Идеята е срещата на дебютанти от различни филмови специалности и университети да се превърне в практика и традиция. Важно е младите хора да се познават, да познават своето творчество, което е база за създаване на творчески екипи и съмишленици за съвместна бъдеща работа.

Трети етап: публикации – май – юни

Списание "Кино" са ангажира да публикува отделна книжка "Първи прояви" посветена на дебютното студентско творчество, в чието списване ще участват дебютанти киноведи и журналисти.

На страниците на списание "Кино" ще се създаде постоянна рубрика "Първи прояви" за отразяване на критически и теоретични разработки на млади киноведи, според областите и темите на специфичните им интереси.

Реализирането на проект "Първи прояви" се стреми да даде публичност на творчеството на младите поколения кинематографисти и да събуди активността им към търсене на пътища и форми за изява.

В работата по проекта ще участва Съюзът на българските филмови дейци, чието издание е списанието.

Моят ден в НАТФИЗ

Твърде ранна сутрин. Съзерцаваш чашата кафе пред себе си и се питаш дали някъде го сервират в кофа? С удоволствие би си пхнал главата в нея- така ще спиш и пиеш едновременно.

Слънцето едва е изгряло, а ти вече закъсняваш. Обличаш първите ти попаднали дрехи и заедно със сплесканата ти коса и неизменните торбички под очите се насочваш към спирката. Рейсът го няма.. 10 минути... 20.. вече отписваш първата лекция. Въздъхваш и продължаваш да чакаш...

Вървиш по Раковска с червен нос и се сещаш, че вече КЕВА отваря по-късно от 9.00 и ще трябва да отидеш на друго място, където да си потърсиш кофа. Но първо програмата... Лекцията ти е почнала едва преди някакви си 30 минути, намира се на последния етаж на В-сграда (т.е. в Гълъбарника) и звучи много сложно. Взимаш си кафе в твърде малка чашка и понасяш изнемошелите си от целия маратон кости натам. Да, за съжаление във В-сграда няма асансьор. Едва дишайки се заричаш, че някой ден ще събереш пари и ще купиш.

Чукаш. Влизаш. "Извинете", но никой не те поглежда. Няма "Добър ден", "Сядай" или дори "Това да не се повтаря". Чува се само някакво ломотене, а ти се изнизваш най-отзад.

Сякаш току що си седнал, а колегите ти започват да си събират нещата. (Може би си проспал лекцията?) Правиш същото. Следваща бойна задача – да откриеш класа си...

...To be continued...

СРЕЩА С НЕПОЗНАТ

...ПРОДЪЛЖЕНИЕ ОТ МИНАЛИЯ БРОЙ

ЧАСТ 2

6. Нереализирания талант: Всъщност това е събирателен образ на гениите, неразбраните артисти, обречените на забвение интелектуалци и прочие позъри. Ще налетите на него случайно, без да подозирате. Той ще е или изтерзан или неестествено енергичен. Понякога и целеустремен - предимно към отражението си в огледалото на бара. Вечно работи над големия си проект. Неизменно се оплаква - от условията, в които е принуден да твори, от невежеството на околните, от завистта към злощастната му персона, от безпаричието, от бирата, от дупката в озоновия слой. Разговорът с него е своеобразна антология на стиловете и направленията в изкуството: започва класически (провокиран от някоя невинна реплика) и продължава натуралистично (след определено количество поръчки). Завършва като своеобразен апотеоз на постмодернизма - пародийно еkleктичен микс от привидно несвързани реплики. Ползата за вас е очевидна: при такова общуване вие се научавате да запазите концентрацията си, докато се опитвате едновременно да говорите по темата, да следите вътрешния монолог на събеседника си и да догонвате неговата хаотично варираща мисъл. И ако след това се чувствате леко втрещени - като пришълец в чужда галактика,

той какво е виновен, задето сте така банално едноизмерни...

7. Джазменът: Забелязали ли сте иронията на съдбата понякога? Седите си, да кажем, тихо и кротко скатани в някое ъгълче, до където наивно вярвате, че не достигат любопитни погледи. И ето ти - внезапно сте въввлечени във водовъртежа на мелодичен речитатив в елитарно-полифоничен стил, с галещия привкус на аристикратично френско "р". Гласът е придружен от подобаващ визуален носител - добре възпитан веселяк, прехвърлил 35, опакован в кожено манто, видяло нявга и по-добри дни, но в името на имиджа тук минава просто като trash. Задължителен аксесоар е и собствен музикален инструмент с внушителни размери (китара ли беше, обой ли...). Та ето го свободният артист в целия му блясък - засипва ви с чуждици, овъртяни музиковедски термини и джазфестивали на килограм. Отмерено (като по метроном) пресушава халба след халба, а вие засрамено се улавяте, че сте позабравили английския. Като цяло се търпи. Жалко, че въпреки несъмнените му познания на теория и практика, единствената алюзия, която предизвиква е с някой от Бременските музиканти - по избор.

ИЗЦАПАНАТА КУХНЯ

Фифи се беше качила върху един стол в кухнята и бе прегърнала здраво плюшената си кукла на отдавна забравен анимационен герой. Тя изследваше с широко отворени очи света през призмата на капките дъжд, наслоили се по стъклото от изливащия се навън пролетен порой. Фифи бе на 6 години и половина (особено силно наблягаше на “половината”, когато я питаха за възрастта ѝ), и както всички деца на тази възраст имаше въпроси за всичко, което видеше. Но момиченцето се различаваше от другите деца – тя не задаваше въпросите си на мама (защото отдавна бе разбрала, че няма полза), а се опитваше сама да стигне до отговорите им – като поразсъждава. Така правеше любимият ѝ анимационен герой.

Този път Фифи си зададе три въпроса : защо Мама отново простира онези чаршафи ?, няма ли те да се намокрят ? и защо тя самата се мокри?. “Онези” чаршафи бяха редовно занимание на Мама. Тя или ги переше, или ги простираше, или ги къпеше с усърдие. По чаршафите имаше печати, но Фифи още не ходеше на училище и не можеше да прочете върху тях името на болницата, където Мама работеше.

- Филипа, къде си се качила бе момиченце, я долу веднага! - смърми Мама на прибиране от двора. – Аз колко пъти съм ти казвала да не ми цапаш в кухнята. Метнала си се на баша си, мърла!

На Фифи ѝ бе непонятно, защо толкова често Мама я сравняваше с татко ѝ, когото тя така и не бе виждала. Но тя приемаше винаги спокойно караниците на Мама, бе свикнала отдавна. Тя се чудеше, защо Мама ѝ се кара че цапа, когато тя самата влизайки в кухнята окаля целия под. Секунди по-късно Мама чистеше с парцал и кофа пода, а Фифи седеше на стола и гушкаше куклата си.

По радиото съобщиха за поредния убит продавач на вестници и този път - високо напрежение. Фифи си помисли, че явно работата на продавачите на вестници трябва да е много напрегната – тя не знаеше какво означава “високо напрежение”. При съобщаването на тази вест Мама нервно погледна към опасания с вериги и катинари хладилник (нейната “светая светих”, мястото чието предназначение бе пълна мистерия за Фифи). Отиде до него, за да се увери че съдържанието му е добре скрито от любопитни погледи. След като намести леко едната от веригите, Мама се просна по колене и започна да си мърмори някакви странни думи. Фифи се загледа отново навън – бе спряло да вали и една котка дебнеше от засада поомършавял гълъб.

На вратата се звънна. Беше новата съседка от отсрещната хубава и спретната къщурка, с хубавата градинка. Мама отвори. След малко се чуха викове като от разпрания – съседката викаше нещо за някакви щипки за пране и изтъпкана трева, но Фифи бе далеч, за да чуе всичко. Последните думи на съседката обаче се чуха съвсем ясно : “От проста санитарка в моргата друго не може и да се очаква!”. Мама влезе в кухнята спокойна сякаш е получила сметката за тока.

- Мамо, какво е морга? - каза Фифи изневерявайки на обичая си да не пита Мама за нищо. Мама и този път не отговори.

На вратата пак се звънна. Този път бе брат Денис (Фифи го наричаше б’ат Денис). Мама му целуна три пъти ръката, както правеше всеки път, покани го в кухнята и Фифи бе изгонена на двора. Брат Денис винаги носеше със себе си едно кашонче. Веднъж, докато Мама и брат Денис мърмореха със затворени очи на колене в кухнята пред едно странно шише с червена утайка, Фифи бе надзърнала в това кашонче. Бе видяла в него много жички и една престилка (това бе през зимата, когато не я гонеха на двора, защото беше много студено и съседите вдигаха скандали на Мама).

Когато брат Денис си тръгна, Мама трепереше и си говореше сама. От опасания с вериги хладилник се стичаха струйки съсирена кръв. Мама треперейки изведнъж извика : “Копеле гадно, вестници ще ми продаваш, а!” и поглеждайки към хладилника каза безстрастно на Фифи : “Баща ти пак ми е изцапал кухнята !”

Събота
14 юли 2001г.
00:39 часа

ТЕСТ ОПОЗНАЙТЕ СЕБЕ СИ

САМО ЗА ЖЕНИ

1. Къв ти е проблемът?

- а) Червеното вече не е на мода;
- б) Все не ми стигат мунициите;
- в) Ако в лунна нощ въчерницата ще покаже,
а на балкона нъе виси йедно
такова... гаджъе!
- г) Не знам какво направих миналото
лято!
- д) Дали Рич и Брук ще се вземат пак!

2. Кое е мотото в живота ти?

- а) Казвай на всеки къде отиваш!
- б) Първо стреляй, после питай!
- в) Във лунна нощ любовта йе тъй
красива,
чъе чак отровата на вкус я бива!
- г) Чукай и мушкай наред!
- д) "По-чисто, по-икономично, по-
разумно!"

3. Каква е най-новата ти придобивка?

- а) Кошничка...
- б) Колт – 44-ти калибър;
- в) Във лунна нощ миг нъе забравим,
пръекаран с моя мил любим!
- г) Оргазъм;
- д) Списание с притурка чанте!

4. Опиши Мъжа на мечтите ти!

- а) Падам си по по-космати...
- б) Обезоръжен и безпомощен;
- в) Щом лунна нощ съе спуснъе
отвъеднъж,
бъез значъение йе кой шъе ми йе
мъж!
- г) Не мечта за мъже, аз ги имам!
- д) Мистър Пропър.

5. Как се разговарваш?

- а) Подскачам си, бера цветя,
разговарям с непознати...
- б) Стрелям! После пак стрелям!
- в) Във лунна нощ излизам на

РЕЗУЛТАТИ

Най-много отговори:

А. Ти си лекомислено създание. Открита си към другите. Присъща ти е детската наивност, макар че вече си пораснала. Уви! Внимавай с цигарките! Тютюнопушеното причинява рак! Червеното е твоята страст... Ти си Червената шапка!

Б. Ти си борбена и самоотвержена натура. Обичаш всякакви оръжия и умело боравиш с тях! Не те бива много, много в приказките, затова пък винаги улучваш целта! Ти си... Лара Крофт!

В. Ти си мила провинциалистка. Нежна битова душа. Е, какво да се прави? Човешинката си е човешинка! Ще дочакаш голямата любов... в лунна нощ! Ти си... Жулиета от Пловдив!

Г. Ти си привлекателна, перверзна, при теб няма шест-пет! С шило за лед правиш шедьоври от мъжката материя. Ти си фаталната жена... във всякакъв смисъл. Водена си от... инстинкт! Първичен инстинкт!

Д. Ти си обикновена домакиня, склонна към истерия и посегателство над себе си. Но не се отчайвай! Чубрицата е ключът към щастието!

балкона,
и под звъездитъе хапвам два бонбона!
г) Троша лед...
д) Чиста, полирам! Чиста, полирам!
Чиста, полирам!

6. Как се събуждаш сутрин?

- а) Отново девствена...
- б) В пълно бойно снаряжение!
- в) Във лунна нощ очитъе си отварям,
сутрин с порно ги затварям!
- г) С мъж, загубил интерес към живота...
- д) Заспала в мивката.

7. Кое е любимото ти питие?

- а) Винцето на баба;
- б) Текила "бум-бум";
- в) Във лунна нощ ракийката йе сладка,
лъекичко замъезвам със салатка!
- г) По-лежерно и да влиза лесно...
- д) Малко Доместос в чая.

8. Как би започнала разговор?

- а) "Защо са ти толкова големи ушите?"
- б) Спри или ще стрелям!
- в) Във лунна нощ тълото говори,
с нагона тук нъе можъе да съе спори!
- г) С прехвърляне на крак върху крак...
- д) "По колко ги продавате тия домати?"

9. А как би завършила разговор?

- а) "Помощ! Помощ!"
- б) Аста ла виста, бейби!
- в) Таз лунна нощ край нъе шъе да има,
щом въртоля съе с двамина!
- г) С леко боцване...
- д) "Една връзка магданоз, моля!"

10. Каква е твоята тайна?

- а) Припалвам цигарки....
- б) Бум-бум-бум-бум!
- в) К'ви са тъез въпроси, майна!
Лунна нощ йе мойта тайна!
- г) Ходя без бельо...
- д) В чубрицата.

Име: **Евгения Радилова**

Зодия: **Дева**

Курс: **II Б**

Художествен ръководител: **проф. Ат. Атанасов**

ИНТЕРВЮ

Три роли, които си мечтаеш да изиграеш?

Ролите на Мег Райън, Джак Никълсън и Робин Уилямс.

Трима души, с които си мечтаеш да разговаряш?

Джак Никълсън, Папата, Майкъл Джексън.

Три неща, които искаш да кажеш на колегите си, но те срам / страх?

Че ме е срам, страх... и че се шегувам.

Три неща, които искрено те съблазняват?

Море, планина, плът.

Три молби, на които не можеш да откажеш?

Можеш ли, моля те, ще ми помогнеш ли?

Три песни...

The Girl from Ipanema; Gravity Co – албум

Три любими ястия?

Зелена салата, риба, кашу

*Любим цвят / аромат / тъкан?
Лилав, оранжев / бадемов / коприна.*

*Три любими дрехи?
Удобни, къси, секси.*

*Три неща, които цениш в хората?
Честност, доброта, разум.*

*Три неща, които те развеселяват?
Детска усмивка...*

*Три въпроса, на които досега не си получила
отговор?
От къде произлизам Аз – Човекът?
От къде произлиза Земята?
Кой е създал Бог?*

*Три мечти за бъдещето?
Три са много...;) Да стигна звездите!*

В новата ни рубрика ще представяме актуалните продукти създадени от студентите от кино-специалностите.

ЙОАНА

ДРУГА, НО НЕ СЪВСЕМ

РЕЖИСЬОР:

ЕЛИЗАВЕТА БОЕВА

4 КУРС ФИЛМОВА И ТВ РЕЖИСУРА

ОПЕРАТОР:

АЛЕКСАНДЪР СТАНИШЕВ

3 КУРС ФИЛМОВО И ТВ ОПЕРАТОРСТВО

В края на миналата година с екип изцяло от студенти на НАТФИЗ беше заснет новия клип на поп певицата Йоана, към песента "Друга, но не съвсем". Снимките продължиха 3 дни на няколко терена - клуб "Дали", екстериор в парка, таваско помещение, снимачния павилион в НАТФИЗ. Заснет на 16мм кинолента, с европейска визия, клипът показва професионалната работа на колегите.

Видеото можете да видите в повечето музикални предавания, въртян често по телевизия "ММ". Също така прогресиращо се изкачва в класацията на "Българският топ 100".

ФОРУМ кино

Настъпването на новата година е най-логичното време за равностетка. За изминалата кино година тя вече почти е постигната, с обявяването на номинациите за наградите Oscar и тези за 'престижните' Златни Малинки! Очевидно с отличия в очите на зрителите и критиците вече са се накичили "Авиаторът" с 11 номинации за Оскар и Жената котка - със 7 номинации от общо 9те при Малинките. Следващият фаворит там е "Александър". А едно от най-интересните предложения е Джордж Буш за най-лош актьор ("Фаренхайт 9/11"). Но нека не се наемаме с предсказания, а изчакаме края на февруари и в два последователни дни стискаме палци на любимци и анти такива. Други интересни събития обаче бих могла да анонсирам. Като например очакваните премиери.

Ако определим 2004-та като година на епичните саги (завършила достойно с "Александър"), то можем спокойно да очакваме настоящата да бъде приказната година. Една от най-интригуващите премиери, които ни очакват е "Finding Neverland" на Marc Forster. Освен номинация за най-добър филм, той е номиниран и в категорията най-добър актьор - Джони Деп, в ролята на J. M. Barrie. Макар и драма в своята основа, тази лента граничи с приказното. Сюжетът проследява моментите вдъхновили Barrie да напише "Питър Пан".

Но това не е единствената ролка, в която ще се радваме на присъствието на Деп. В "The Corpse Bride" по-скоро ще го чуем отколкото видим. Поредният му съвместен шедевър с Tim Burton е анимирана история на бъдещ младоженец, който изведнъж се оказва обвързан с наскоро съживено зомби. Свежест на тази история се придава и от прекрасната нестандартна анимация, позната ни от "Кошмарът преди Коледа".

Същият екип стои и зад друга интересна продукция - "Charlie and the Chocolate Factory" /Чарли и шоколадената фабрика/, където Деп се превъплъщава в ексцентричния ѝ собственик.

Алфонсо Куарон със сигурност спечели нови почитатели на момчето магьосник, с "Хари Потър и затворникът от Азкабан". На 2-ри декември обаче ще видим как Mike Newell ("Усмивката на Мона Лиза", "Дони Браско", "Четири сватби и едно погребение") е пресъздал "Хари Потър и огненият бокал". За тези, които не ги блязани предложението да прекарат няколко часа в компанията на Даниел Радклиф и симпатичната Ема Уотсън, ще опитам да събудя интерес с участието на Станислав Яневски, в ролята на Виктор Крум (за незапознатите с хепталогията, той е търсачът на българския отбор по квидич. Само не питайте какво е квидич, драги мъгли!). Преди няколко години, когато всички дечица бяха дълбоко пленени от магическите и невероятни приключения на Хари Потър се появи една друга многообещаваща поредица - "Поредица от злополучия". Тази история далеч не е вълшебна. Нито пък весела. Трябва да сте подготвени, че на децата Бодлер се случват само нещастия. Те са разказани в 13 книги. В Щатите единайстата е в процес на издаване, а на българския пазар са познати четири. Върху първите 3 от тях вече е заснет и филм "Lemony Snicket's A Series of Unfortunate Events" от Brad Silberling ("Град на ангели"). Джим Кери е влязъл в ролята на граф Олаф - безскрупулният чичо на осиротялите, още в първата глава, деца. Негова цел е тяхното наследство. А тяхната - да избягат колкото се може по-далеч от него. В тази постоянна гонитба непрекъснато изникват смешни ситуации, които обаче буквално те разплакват. (Номинация за най-добър грим)

19-ти май със сигурност е дата, която много нетърпеливо очакват - премиерата на "Star wars: Episode III - Revenge of the Sith". "Злото е навсякъде" - една от първите реплики на филма заинтригува дори мен и вече нямам търпение да проследя трансформацията на Анакин в Дарт Вейдър. Тийзърът е един от най-добрите, които съм гледала през последните години. А разпространените из Мрежата снимки само разпалват апетита за още и още междузвездни битки.

Но да се върна към любимите анимации! Знаете ли кой е Слонбалон? Това е новият обитател на Голямата гора - резиденция на Мечо Пух. Неговите приключения са филмирани в "Pooh's Heffalump Movie", където ще видим как старите приятели тръгват на лов за муслони. Любителите на малкото мече ще могат да се порадват на неизгубилите своята свежест Джим Къмингс (Мечо Пух) и Джон Фидлър (Прасчо), въплъщаващи се в ролите си от съответно 88-ма и 68-ма година насам.

